

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΚΑΘΕ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ  
— ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ —



ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 25 Οκτωβρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμων αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 63

ΜΥΘΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Κάτω από μια κολοκυθιά σαν κρυβιά μεγαλή, βροσίζαν τής κικιάλει τους φυλόσοφοι διασάλοι και γάιρονταν τόν ίσκιό της, μιά και τήν άκκοπιά κι' άναχράζαν κι' έλεγαν πως δι φοβούνται πια τού Ναστροχόη, τού παθημα και τή σοφή του σιέψη άπίνου τους ανέλπιστα νέρθη και ν' έληθέψη. Κ' ή άμοιρη κολοκυθιά, σέ στρίγγλα ετονερή, ποθ' τών παιδιών σ' άνάγελι νά πείξη δι μπορεί, τούσ' τριανά άγναντεύοντας σπανά κεφάλια γύρα, γιά κολοκυθία τά θερρέψ, γενιά δική της στείρα, και λέει: «Γελάτε-κλαύτε με, κολοκυθόπαιδιά μου, ποθ' νά σ'ε πιάσω δι μπορώ και νά σ'ε σπλώω χίμου.»

25 του Σεπτεμβρίου 1903

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

— ΕΝΑ ΕΡΓΟΝ

Κ' ΕΝΑ ΚΟΙΝΟΝ

«... Δε θά με νοιάσει αν ή Μόδα θελήσει άθριο νά με σηκώσει εις τούς ουρανούς όπως δι με νιασε, όταν τήν άνοιξη, νόμισε, πως μέριξο ττά Τζόταρα. Γιατί ή Τέγγη μου είναι ζωή σέ μένα. 'Ο κόσμος ποθ' περνάει γύρω μου, δι,τι κι' αν κάνει, κοπέλι της γίνεται.»

(Πρόλογος στούς «Κούρλους» Νοέμβρης τού 1896).

Ένα δράμα τού Καμπύση επαίχτηκε στό θέατρο. Κι' ο κόσμος δέν έφυγε κι' ο κόσμος δέν έγέλασε. Τάκουσαν μάλιστα με προσοχή. Οι περισσότεροι και τόνοισαν. Άδιάφορο αν βρέθηκαν και μερικοί ποθ' τόκριναν τού δράμα γι' άνούσιο, κι' άλλοι ποθ' τού είπαν άνήθικο. Κι' ογδόντα στούς εκατό νά είτανε οι τελευταίοι, κακό νά κάνουν δέν μπορούσαν. Άρκει ποθ' βρέθηκαν είκοσι νά ένθουσιασθούν. Κ' οι είκοσι αυτοί, άρκετοί είναι γιά σήμερα. Θα γίνουν σαράντα αύριο. Και με τόν καιρό θα τραβήξουν κι' άλλους με τού μέρος τους. Κ' έτσι σιγά σιγά θά σχηματιστή ένα κοινό ποθ' θά



Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΔΟΥΓΚΑΝΙΣΤΗΣ

ζητήση τήν Άλήθεια και στό θέατρο και σέ κάθε άλλη εκδήλωσι της Ζωής.

Αυτό τού κοινό εζήτησε κι' ο Καμπύσης μαζί με τούς λίγους ακόμη άληθινούς τεχνίτες, νά δημιουργήση εδώ, στόν τόπο τών εύκόλων θριαμβων και τών τενεκεδένιων αξιών. Και γι' αυτό παραγωνρίστηκε τόσο έλευινά και γι' αυτό έχλευάστηκε τόσο άδιάντροπα και γι' αυτό κατέθηκε τόσο νωρίς στόν τάφο μ'

ένα πικρό χαμόγελο στό χείλια του—δι χαμόγελο παρατόνου γιά τή παραγνώρισι, άλλα χαμόγελο είκτου, ποθ' γεννάει ή συναίσθησι της ύπεροχής, γιά τούς ταπεινούς.

‘Ο κόσμος ποθ' περνάει γύρω μου, δι,τι κι' αν κάνει κοπέλι της Τέγγης, κοπέλι της Άλήθειας, γίνεται. Τι κι' αν γελάη; Τι κι' αν δργιάζη γύρω της; Τι κι' αν τήν πετρεβολάη άκόμα; Θα σκλαβωθή μιά μέρα. Κο-